

II

Викторъ Хюго.

Небето.

Азъ нѣмамъ ни прѣдѣлъ ни брѣгъ, ни край,
 И името ми хаосъ казватъ,
 Мечти крилати мене не изгазватъ
 И дѣното ми Господъ само знай.

Милйони свѣтове се гонатъ въ мене,
 Кат' духнатъ прахъ, като развѣянъ снягъ ;
 Алдебаранъ е искра, Арктуръ — зракъ,
 Изгубенъ, мжтенъ, като сновидѣнье.

Азъ вѣчността въ прѣдѣлитѣ си смящамъ,
 И никой гласъ не буди синий ми ефиръ,
 И вѣченъ миръ е въ моятъ тайнственъ ширъ,
 И буритѣ си другадѣ ги пращамъ.

Какъ ти си нищо, о земя, прѣдъ менъ! —
 По ситна отъ най ситниятъ ми пѣсъкъ, —
 Какъ жалка си съсъ твоя шумъ и врѣсъкъ,
 Съсъ твоята зима, лѣто, нощъ и день!

Кой тласна те за смѣхъ въ простора ясни
 И рѣче: „брѣмкай въ общиятъ покой!“
 И пусна въ тебъ бѣди невидимъ рой,
 Неволн, болки, бѣдствия ужасни?

Ти нѣмашъ смисълъ тука на свѣта!
 Твой дѣлъ сж страститѣ, войнитѣ, морьтъ,
 Грѣхътъ, нищожеството и позорътъ
 И мравътъ и смрътъта! . . .

Земята

И любовъта!